

Александър Блок

Дванадесетте

Александър Блок

Дванадесетте

Черна вечер.
ял — снегът.
Вятър, вятър!
И нозете ти едвам държат.
Вятър, вятър —
по цял божи свят!

Вятърът развява, вее
белий сняг навред.
Под снега — лед.
Бавно, тежко
всяка стъпка се люлее,
хлъзга се — ах, тежко!

Между две здания —
обтегнато въже.
На въжето — плакат:
„Цялата власт на
Учредителното събрание!“
Една бабичка свива се —
плаче,
не разбира що всичко туй
значи,
защо ли е тоз плакат —
такъв огромен пояс?
Партенки много биха излезли от
този плат —
а всеки днес е гол и бос...

А ето бабичката спъна се —
и в преспа сняг пред нея тропва!
— Ох, Богородице застъпнице!
Ох, тези болшевики, ще ни
вкарат в гроба!

Вятър остър!
Не престава и студът!
Спрял буржоата насред
път,
в шубата си скрил е нос.

А тоз кой е? — Дълги власи
и говори полугласно:
— Предатели!
— Загина Русия!
Сигурно — писател,
вития...

А ето дългополий —
пристъпва, покрай преспа
като гроб...
Защо днес весел не
изглеждаш,
другарю поп?

Помниш ли ти нявга какво
време беше —

ти с корема си напред
вървеше
и коремът с кръста
над народа грейше?

Ето госпожата със боата,
към друга тя се наклони:
— Как плакахме, плакахме
ний...

Подхлъзна се
и — туп — на земята!

Ай, ай!
Помогни, ръка подай!

Вятър весел
с радост и яд
дрехи развява
и пак полетява,
вей, къса, понесъл
огромний плакат
„Цялата власт на
Учредителното събрание!“
и думи довява:

И ние сме имали
събрание...
ей в туй здание...

решиха
постановиха...
За час — по десет, за цяла нощ —
двайсет и пет,
а за по-малко — на никого
занапред...
Да спиме вече...

Късна вечер.
Пустее улицата.
Скитник сам
далече лута се —
и свири вятърът един...

Хей, сиромашки син!
Ела насам —
да се целунем ний...

Хляб!
Що ни чака напред?
Отмини!

Черно, черно небе.

Злоба, горестна злоба
кипи в гърди...
Черна злоба, свята злоба...

Другарю! Следи —
всичко добре!

Вятър вее, лети снегът,
дванайсет души бавно
вървят.

Винтовки с черни ремъци
отпред
и огньове — навред, навред,
навред...

В уста — цигарка, с фуражка
крива,
в затвора има също такива!

Свобода, свобода!
Ех, ех, без кръст!

Тра! Та-та!

Студено, другари, студено.

— А Ваньо с Катя — в
кръчмата...
— Керенки има тя в чорапа!
— Сега сам Ваньо е богат...

— Бе Ваньо наш, а днес —
солдат!

— Ех, Ваньо, буржоазна ти
муцуна...

— Опитай мойта да
целунеш!

Свобода, свобода!
Ех, ех, без кръст!
При Ваня е заета Катя —
с какво, с какво е тя заета!...

Тра! Та-та!

А огньовете — навред, навред,
навред...

Винтовките — праметнати
отпред...

С революционна стъпка
вървете вий!

Заклетий враг не спи!

Другарю, винтовката —
смело напред насочи я!

Нека гръмнат кушуми в
Светата Русия!

В затворнишката,
в колибарската,
дебелодирнишката!

Ех, ех, без кръст!

Тръгнаха момците наши
в червената войска да
служат,
в червената войска да
служат,
буйната си глава да сложат.

Ех, ти скръб — ти мъка,
сладостен живот!
Палто изпокъсано
и пушка австрийска!

Ний за скръб на буржоата
ще запалиме земята —
кръв, пожар света обви...
Господи, благослови!

Снегът фърчи,
файтонджията крещи,
Ваньо с Катичка лети;
електрически фенер
пред капрата блещи.

Ах, дий, дий!

Той в шинел и със фуражка,
с физиономия глупашка —
сучи, сучи чер мустак,
и засуква,
и пошушуква...

Ваньо — ех че е напет!
Ваньо — думи като мед!
Катя той —
глупачката — прегръща,
с думи сладки ѝ
отвърща...

Тя се смее през главата,
бляскат — бисер — зъбки
бели...

Ах ти, Катя, моя Катя,
С муцунка дебела...

На брата ти има, Катя,
незараснал знак от нож,
под гърдите ти пък, Катя —
друга рана, прясна оц!

Ех, ех, поиграй така!
С болно-хубави крака!

Ходеше в бельо с тантели —
походи си, походи!
Блудстваше с офицери —
ах, поблудствуй си ти!

Ех, поблудствуй си ти!
Екна в миг сърце в гърди!

Помниш ли ти офицера —
от нож умря, не бе
щастлив...

Що, не помниш ли, холера!
Споменът е още жив!

Ех, ех, оживи,
в своето легло с ръце
обвий!

С гетри сиви на крачката,
шоколад Миньон ядеше,
с юнкери се веселеше,
а пък си с войник сега ти!

Ех, ех, съгреши!
И душа си облекчи!

... И пак напред галоп лети,
и файтонджията плющи,

крещи...

Стой, стой! Андрея, дръж
насам!

Ти, Петре, загради ги там!...

Трах, тарарах-тах-тах-тах-
тах,
в небето литна снежен
прах!...

Файтонът — с Ваня — в бяг
зави...

Пълни пак! Огън бий!

Трах, тарарах! Сега познай!

.....
Как с чужда се любовница
гуляй!

Избяга, дяволът! Ала —
помни,

Ще се разправим утре ний!

А Катя де е? — Мъртва,
мъртва там!

Кръв от челото ѝ струи
едвам!...

Що, Катю, как си ти сега? —
ни глас, ни звук... Лежи в
снега!...

Вървете с революционен крак!
Не спи — и бди заклетий враг!

И пак вървят дванайсетте.
Пушките — на рамо.
Клетият убиец само
скрил е своето лице...

Все по-бързо и по-бързо
крачи с бързи крачки той.
На врата качулка вързал —
без да знай ни где, ни кой...

— Що, другарю, не си весел,
де тъй, друже, си тръгнал?
— Що си, Петре нос обвесил,
ил' ти е за Катя жал?

— Ох, другари, братя мили,
любих туй момиче аз...
Всяка нощ, до късен час,
с нея сме се веселили...

Зарад страшните лъчи

в огнените ѝ очи,
за луничката кафява
върху дясната ѝ плешка —
аз погубих я в забрава,
аз погубих я глупешки... Ах!

— Их, курвар такъв — не
дрънкай,
баба ли си, Петьо, що ли?
Сам душичката си тънка
ти разкъсваш? — Моля,
заповядай?
Дръж се мъжки, не отпадай!
Сам бъди си ти контрола!

Днес не е такова време —
с тебе някой да играй!
Още по-голямо бремене
чака ни, другарю, знай!
И виж — Петърчо забавя
бързите си крачки пак —
ето, пак глава изправя,
ето, пак е весел той...

Ех, ех!
Развлечението не е грех!

Етажите вий затворете,

че грабеж ще падне пак!

Изби с вино разтворете —
гуляе старият голтак.

Ох, ти скръб нерадостна,
скука тягостна,
горестна!

Ей тъй времето
ще прекарам, ще прекарам...

Ей тъй темето
ще почеша, ще почеша...

Ей тъй семки тук
ще плющя, ще плющя...

Ей тъй с ножченце
аз ще светна, аз ще светна...

Бягай, буржоа, как птиченце!
Изпих ти зер кръвчицата
зарад изгората —
чернооката...

Успокой, Господи, душу рабы
Твоея...

Скучно!

Не чуй се градски шум, цари
над Нева тишина пустинна,
стражари няма веч —
момци,
днес веселете се без вино!

Стои на пътя буржоата,
носа си във балтона скрил.
Зад него мършав пес, подвил
опашка, следва го в тъмата.

Стои — пес гладен буржоата,
стои там ням като въпрос.
И старий свят зад него
чака —
пес мършав със безсилна
злост.

Снежен вихър вей и плаче —
ой ти, вихър, мрак и сняг!
И дори на две-три крачки
нищо не се вижда пак!

На фуния сняг се вий,
сняг лети, в лицето бий...

— Ох, виелица — да чува
свети Спас!

— Петьо! Ей, недей ни мятка
нази!

От какво те е опазил
златният иконостас?

Малко ти разбираш, право,
но сам размисли наздраво —
в кръв не са ли твоите ръце
зарад Катичкиното сърце?
— С революционен крак
вървете!

Близко е врагът заклет!

Напред, напред, напред,
работен народ!

... И без име свято в нощний
път

вървят дванайсетте.

На всичко са готови
те,

за нищо не скърбят...

Към невидимия враг
бдят винтовките железни...

В глухи улички безвестни
вей виелицата сняг...
И затъва в преспи снежни
надълбоко всеки крак...

Вей далече,
кървав флаг.

Смътни речи,
стъпки в мрак.

Ето вече
лютий враг.

И виелицата вей навред
ден и нощ,
с дива мощ...

Напред, напред,
работен народ!

... Идват с властна стъпка в
нощний мрак...

— Кой е там? Ела! —
Вятърът с червения флаг
вей сред нощната мъгла...

Снежна преспа в тъмнината.

— Кой е там? — Излез без
страх!...

Само мършав пес се клати,
изгладнял, след тях...

Махай се, проклета мърша,
да не те погалья с щик!

Стар свят — пес олекнал,
мършав,
падай — удрям в същия миг!

... Скърца зъби изгладнял
вълк,

свил опашка, чака сам —
пес премръзнал, пес без
слава...

— Обади се, хей! Кой там?

— Кой там вей червения
флаг?

— Погледни какъв е мрак!

— Кой там броди в мрака —
кой е —

покрай къщи и завои?

Все едно, аз ще те хвана,
по-добре се нам предай!

Ей, другарю, зле ще стане —

Кой си? Ще гърмиме, знай!

Трах-тах-тах! — И само ехо
екна в околния мрак...

С дълъг смях над тъмни
стрехи
литна снежна буря пак...

Трах-тах-тах!
Трах-тах-тах!

... Те вървят през нощний
мрак —
 гладний пес върви след
тях,
 а пред тях — със кървав флаг,
 скрит в вилицата
шумна,
 незасегнат от куршума,
 с нежна стъпка, бял и пищен,
 в снежни бисери обкичен
 и с венец от бели рози —
 там пред тях: Иисус
Христос.

Януари 1918

Информация за текста

Александр Блок
Двенадцать, 1918

Сканиране, разпознаване и редакция:
NomaD, 2009 г.

Източник: Христоматия по литература. 10.
клас, изд. „Булвест 2000“, 2002 г.

Свалено от „Моята библиотека“
[<http://chitanka.info/text/13184>]

Последна редакция: 2009-09-04 15:34:46

[^^^]